

SKADUWEE OOR DIE SAHARA

SANDBERGH BEYERS

SKADUWEE OOR DIE SAHARA

deur

SANDBERGH BEYERS

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2021

Skaduwee oor die Sahara

Voorbladskets is 'n nuwe voorblad vir hierdie tweede uitgawe in die reeks, maar in e-boek formaat.

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewaring of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

SKADUWEE OOR DIE SAHARA

deur Sandbergh Beyers

ISBN 978-1-928498-81-0

Uitgegee deur:

Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2021)

Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Uraan-erts, 'n paar geld base en fanatieke Arabiere lok drie waaghalse van die Franse Vreemdelegioen op 'n asemrowende avontuur vol aksie en drama.

UITTREKSEL

Jurg besef meteens dat hy hard asemhaal, te hard. Die spanning is egter so groot dat hy sy asemhaling skaars kan bedwing. Hy prent homself in. “Wees op jou gemak, ou boeta; hierdie keer mag jy nie ’n fout maak nie.”

Hy voel hoër teen die muur op en uiteindelik voel hy iets wat aan ’n hoek moet hang. Dan voel hy iets stewigers. Dit is leer. Dit is ’n gordel. Hy stoot sy hand langs die gordel op en sy keel is droog van die opwinding en die dankbaarheid.

Dit is ’n pistoolband en die rewolwer is in die sak.

Dit is waarom hy kom soek het. Dit is daarom dat hy hierdie risiko geloop het. Hulle moet minstens een skietding hê. Om heeltemal onbewapen oor die woestyn te probeer wegkom, sou dwaasheid wees. Die pistool is vir hulle ’n voorvereiste.

Voordat hy die pistoolband van die hoek af probeer haal, weeg hy dit versigtig in sy hand. Dit is swaar. Dan trek hy dit stadig en versigtig van die hoek af.

Hy het die band heeltemal afgehaal toe dit plaasvind.

Daar is ’n sagte klapgeluid.

Daar moes ’n baadjie of iets aan die hak gewees het en dit het met ’n sagte slag op die vloer geval. In die baadjiesakke moet iets swaar wees, anders kon dit nie so hard geklap het nie.

In een wilde oomblik besluit Jurg om na die deur te storm.

SKADUWEE OOR DIE SAHARA

Hoofstuk 1

Die Verlate Dorp

Eens was Haloesa 'n Arabiese dorp, of liever 'n gehuggie, maar vandag is dit 'n plekkie sonder enige lewe. Die krotte van rousteen is wel nog daar en so ook die nou, vuil, stinkende gangetjies tussen die hutte. Maar die inwoners is skoonveld die mans en die vroue, die oues en die jonges, die lewenskragtige en die swakkes, almal is skoon weg.

Nou, in hierdie oomblik van vreemde stilte, lyk dit asof die inwoners van Haloesa in een fantastiese oomblik almal van die aarde af weggeveeg is, sonder spoor en sonder aanduiding. Dit is nou die kalm verblyfplek van allerhande goggas en goeters, van die wilde honde en van die aasvoëls wat houtgerus op die krotte sit en hul vere reg pluk. Die honde beweeg straffeloos deur die plekkie, maar daar is niks om hul primitiewe honger te bevredig nie. Wat die inwoners nagelaat het, het hierdie stomme diere gou genoeg weggeraap en verslind.

Bedags bak die plekkie so stil soos die graf in die Sahara son en snags trek die yskoue woestynwind daaroor heen. En terwyl die dae die koue nagte opvolg, lyk dit of selfs die krotte van Haloesa aan die vergaan is.

Oor die nou gangetjies, oor die hard getrapte paadjies, groei die waaisand dik aan en die dakke van die hutte begin onder die gewig van die sand in te duik. Die houtstellasies in die markterrein is al lendelam en mankoliek weens die invreting van miljoene kewers wat iewers uit die woestyn vandaan kom.

As Haloesa 'n paar maande so gelaat was pleks van 'n paar weke, sou dit miskien heeltemal van die aarde af verdwyn het en reisigers sou vergeefs daarna gesoek het. Dit is egter betyds gevind. Die verlate Haloesa is betyds “ontdek.” Dit is gevind voordat die waaisand dit heeltemal uitgewis het.

Die geheim van Haloesa is deur elf Zara-Arabiërs gevind wat met hul karavaan van sestien kamele vanaf die voorheuwels van die Atlas-gebergte na die handelsentrum en buitepos van die Vreemde Legioen, Dana Talani, op pad was. Die diere was belaaie met koffie, tee, speserye, sy en ander handelsware wat in Dana Talani verkoop moes word.

Dit was ook maar net omdat een van die watersakke begin lek het, dat die karavaan van die bekende roete afgedraai en na Haloesa geswenk het om die watervoorrade daar by die klein oase te gaan aanvul. Na 'n lang geredekawel het die Zaras besluit dat dit veiliger sou wees om eers te gaan water haal voordat hulle verder deur die woestyn reis.

Vroeg een more het hulle Haloesa binnegegaan. Die son was pas op en dit was nog nie so hewig-warm as wat dit later in die dag hier in die Sahara word nie.

Aanvanklik het die reisigers gemeen dat die inwoners van Haloesa nog slaap. Hulle het ruwe grappe gemaak oor die klomp laat-slapers hier in Haloesa en hulle het hul kamele laggende in die “hoofstraatjie” af gelei.

Heel gou het hulle egter opgehou met lag.

Aanvanklik is dit deur 'n verbysterende stilswey vervang, daarna was daar uitroepe van verbasing en vrees. Hulle het versigtig by elke krot ingeloer. Hulle het nie die

vaagste beduidenis van menslike oorblyfsels gevind nie en dit het hul vrees verskerp.

Uiteindelik het 'n ou Zara op sy knieë geval, sy hande omhoog gehef en uitgeroep. “Hierdie plek is deur Allah vervloek... voorwaar hy is vervloek!”

Hy het opgespring en verdwaas na sy kameel terug gehardloop. Die ander het hom heel gou gevolg, skrikbevange en skreeuend en agter hulle het hulle gehoor hoe dat die getjank van die wilde honde wat daar rondswerf, oor die stil woestyn kom.

Vier dae later is die vreemde toestand in Haloesa in Dana Talani oorvertel en druk bespreek. Seker die heel eerste maal in hul lewens het die Zara-handelaars tydelik van hul besigheid vergeet terwyl hulle die duisternis vrae beantwoord het en hier en daar maar bietjie aangelas het om die affêre nog vreesliker te laat voorkom.

En nou het majoor Pylo, aanvoerder van die garnisoen in Dana Talani, die verhaal ook te hore gekom. Die feite is deur kaptein D'Avalon aan hom oorgedra.

D'Avalon sê. “Ons moet natuurlik voorsiening maak vir oordrywing, want hierdie Zara-handelaars is daar baie gek na om met die vark te gooi. Nietemin skyn die basiese feite juis te wees. Dit is baie vreemd dat 'n hele dorp se mense verdwyn het sommerso.”

Majoor Pylo maak net keel skoon. Hy steek sy pyp op en staar in die vlammetjie van die vuurhoutjie asof hy daardeur hierdie tergende geheim probeer deurgrond. Dan trek hy 'n laai van sy skryftafel uit en haal daar 'n spul papiere uit. Elke omslag is met die woord “vertroulik” gemerk, maar in werklikheid bevat daardie dokumente

seer weinig wat nou eintlik so vertroulik en geheim is. Hulle bevat slegs al die name van die dorpies in Frans Marokko, waar hulle geleë is en wat die onderskeie bevolkingsgetalle is.

Pylo laat sy wysvinger langs die rye name afloop totdat hy by Haloesa uitkom.

“Die plek het tussen drie en vierhonderd inwoners,” sê hy stadig en hy staar na die naam op die papier asof hy daarin ook ’n betekenis soek. “Daar is ’n klein watergat. Hulle boer met mielies en bokke.”

Kaptein D’Avalon kry ’n geringe trek van ergerlikheid op sy gesig. Hy en Pylo is goeie vriende. Hulle respekteer mekaar, maar wat temperament betref, is hulle heeltemal verskillend. Dit is daarom dat D’Avalon wat so vinnig en vurig van gees is, hom dikwels vererg vir sy stadiger, deegliker kollega wat alles eers goed deurpriem voordat hy weer kan verder dink en verder optree.

“Ek ken Haloesa heeltemal goed,” sê D’Avalon. “Ek was al dikwels op patrollie daar rond, maar nie onlangs nie.”

Pylo blaas ’n skyf rook uit en stoot sy hand stadig oor sy dunnerige grys hare.

“Dan veronderstel ek dat jy graag daarheen sou wou gaan om hierdie spektakel te gaan ondersoek? Ek is heeltemal seker daar is ’n redelike en heeltemal logiese verduideliking vir hierdie verskynsel.”

D’Avalon glimlag en steek ’n sigaret op. Hy loop na die landkaart wat teen Pylo se kantoormuur hang.

“Ja ek veronderstel dit is so, maar ek kan my nie versin dat so iets sommerso kan plaasvind nie. Ek kan nie verstaan wat daar aan die gang kan wees nie. Kyk ’n

bietjie na die ligging van Haloesa. Dit is heeltemal weg van die normale handelsroetes geleë en 'n goeie vyftig myl van die naaste dorp af. Dit beteken 'n stywe trek deur die woestyn voordat die inwoners weer water sal kry. Daar is niks aardig aan as die mans padgee nie veral die jong manne nie. Hulle het altoos die een of ander rede om pad te gee, maar hierdie betref nie net die mans nie. Die vroue en kinders is ook almal vort. Hoe verklaar 'n mens dit?" Pylo breek met 'n waarskuwing in. "Dit is wat hierdie smouse te sê het. En hulle is nou nie die beste apostels van die evangelie wat ek al teëgekom het nie."

"En tog dink ek dat hul inligting korrek is. Hierdie mense het gewoonlik die besonderhede heeltemal windskeef, maar die basiese feite is gewoonlik korrek en hulle stem almal saam dat die plek heeltemal verlate is. Waarom sal hulle almal oor hierdie een bepaalde feit kluitjies bak?" Pylo loer onderlangs na die landkaart.

"Liewe tyd! Dit sal 'n lang trek na daardie plekkie wees jy sal minstens 'n week weg wees. Hoeveel man het jy nodig?"

D'Avalon is 'n man wat selde twyfel. Gewoonlik kom hy tot besluite nog lank voordat die noodsaak ontstaan. Daarom antwoord hy byna onmiddellik. "Tien kêrels uit my eie kompanjie."

Pylo kyk vinnig op. "Net tien? Dit is darem baie min vir so 'n lang en belangrike onderneming?"

"Ek meen nie so nie. Moenie vergeet nie, hierdie is 'n ondersoek en hoe minder mense ek saamneem, des te beter. Die wat ek saamneem, sal noukeurig uitgesoek word op grond van ondervinding en intelligensie."